

ПРОКЛАМАЦИЈА

МОМЕ ДРАГОМЕ НАРОДУ.

Ступивши у пунолетство, које је прописано за српског владаоца, Ја сам данас, по милости божијој и вољи народа, предузео књажевску владу, сходно Царским хатишерифима и Народном Уставу, као наследни Књаз Српски Милан М. Обреновић IV.

Срби! Кад сам пре четири године, још млад и нејак, на престо српски ступио, Ја сам разумео оно опште одушевљење, којим сте Ме предусрели, као израз вашег поштовања према спомену Мојих славних предака и према њиховим заслугама за Србију. Одгајен одонда у своме малолетству вашом преданошћу и вашим родољубљем, Ја испуњавам данас пријатну дужност, изјављујући своју владалачку благодарност народним представницима, народној и редовној војсци, свештенству, чиновништву и васцелом народу, који је у тешким тренутцима прихватио и подигао млади огранак

Обреновића. Нарочито се осећам захвалан према оним одличним и родољубивим мужевима, који су, позвани поверењем народним, као Намесници Књажевског достојанства, о Моме развиту свесрдно бригу водили, који су Ми брижљиво очували и утврдили престо, и предали Ми земљу напредну и задовољну.

Браћо! За оволику преданост вашу к Мени и племену Моме, Ја вам се не могу за сада боље одужити, но задајући вам на данашњи дан свечано своју књажевску реч, да ће ми најглавнија брига бити та, да будем достојан наследник престола Обреновића и да верно следујем народним мислима Мога великог претходника, незаборављеног књаза Михаила. Нека би његов узвишени дух вазда над нама лебдио, да нам, као звезда преходница, указује пута к сјајној будућности српској!

Оцењујући благодети Народног Устава, који је у договору између Велике Народне Скупштине и Мога Намесништва утврђен и проглашен, Ја се радујем, што могу отпочети владу књажевску као уставан владалац. Нека нам свима буде заједничка дужност, да свето држимо ову основу народних установа, која нам даје јемства и за даљи развитак њихов.

Овим великим актом народним отворен Ми је пут, да у договору са Народном Скупштином

могу посветити сву своју бригу унапређивању свестраног благостања земаљског. И ако није незнатан напредак, који је учинила наша млада кнежевина у свакоме обзиру, остаје нам ипак много тешких задатака да решимо, па да можемо спокојно оставити продужење свога дела у наслеђе своме потомству.

Државни званичници нарочито су позвани, да Ми, сваки по своме положају, олакшавају савлађивати овако многобројне и тешке задатке. Утврђујући их у овим њиховим званијама и чиновима. Ја им препоручујем, да продуже савесно вршити службу, која им је ради среће народне поверена.

Но сав наш труд не би био довољан без потпоре свеколикога народа. Зато вас позивам, Срби! да Ми притечете у помоћ оним родољубљем, којим сте се свагда одликовали. Показујући се као народ од реда у свима, па и најтежим приликама, поштујући законе и слушајући власти земаљске, ви сте Србији на далеко стекли уважења. Старајмо се, да то уважење не само неповредно одржимо, но будимо суревњиви, да га још и умножимо. Грешно би било, да изгубимо и најмању тековину наших отаца, а мало поносно, да сами ништа не привредимо, Останите лакле и даље на томе спасоносном путу, и имајте поверења у дела свога Књаза

који је тврдо наумио, да се сав посвети срећи
вашој, па ће Провиђење небеско богато на-
градити наше родољубиве труде, а наша мила
отачбина заузеће наскоро у реду напредних зе-
маља оно место, на које јој дају права много-
бројне врлине народа Српског.

Дано у Београду,
10-ог Августа, 1872-ге године.

МИЛАН М. ОБРЕНОВИЋ IV. с. р.
КЊАЗ СРПСКИ.